

Lovforslag nr. L 163. Fremsat den 13. januar 1993 af socialministeren (Else Winther Andersen)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om social bistand og lov om social pension

(Ændring af reglerne om opholdskommune m.v., plejeforanstaltninger i eget hjem, bofællesskaber m.v.)

§ 1

I lov om social bistand, jf. lovbekendtgørelse nr. 829 af 1. oktober 1992, som senest ændret ved lov nr. 1079 af 23. december 1992, foretages følgende ændringer:

1. § 11, stk. 1, nr. 1, affattes således:

»1) når pågældende ved medvirken fra en anden kommune eller offentlig myndighed er optaget i institution eller pleje i kommunen, herunder i eget hjem med dækning af merudgifter ved omfattende plejeforanstaltninger efter § 48, stk. 4, eller i bofællesskab efter § 68.«.

2. I § 11, stk. 1, nr. 3, indsættes efter »forhold, jf.«: »§ 68, stk. 3.«.

3. § 11, stk. 2, 3. punktum, affattes således:

»I aftalen fastsættes, om denne kun skal gælde, så længe den pågældende bor i den anviste bolig.«.

4. I § 11 indsættes som nyt stykke:

»Stk. 4. Når der under midlertidigt ophold i en kommune ydes varig hjemmehjælp i over 1 måned, og pågældende i sin hidtidige opholdskommune har modtaget varig hjemmehjælp, kan den midlertidige opholdskommune kræve refusion af sine fremtidige udgifter til varig hjemmehjælp fra den anden kommune, dog højst for hjælp svarende til det antal timer, der

er ydet umiddelbart forud for det midlertidige ophold.«.

5. I § 11 indsættes som nyt stykke:

»Stk. 5. Krav mod en tidligere opholdskommune efter stk. 1 og 4 skal rejses senest 3 år efter hjælpens ydelse.«.

6. I § 68 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Personer der ønsker at flytte til en anden kommune, har, når ganske særlige forhold taler for det, ret til ophold i et bofællesskab i denne kommune. Det er en forudsætning, at pågældende opfylder betingelserne efter stk. 1 for at blive optaget i et bofællesskab både i fraflytningskommunen og tilflytningskommunen.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

7. § 68, stk. 3, som bliver stk. 4, affattes således:

»Stk. 4. Socialministeren fastsætter nærmere regler for bistand efter stk. 1 og 2 og om betingelserne for at blive optaget i et bofællesskab efter stk. 3.«.

§ 2

I lov om social pension, jf. lovbekendtgørelse nr. 411 af 26. maj 1992, som ændret ved lov nr. 1077 af 23. december 1992, foretages følgende ændringer:

1. I § 52, stk. 3, indsættes som 1. punktum:

»Stk. 3. Bopælskommunen eller en tidligere bopælskommune afholder den kommunale andel af udgiften til pension for de personer, der får tilkendt pension eller modtager pension og er optaget i en institution m.v. i en anden kommune, jf. § 58.«

2. I § 52, stk. 3, 2. punktum, der bliver 3. punktum, ændres »hertil« til: »til pension«, og der indsættes efter »i institution«: »m.v.« og efter »uden for institutionen«: »m.v.«.

3. I § 52 indsættes efter stk. 4 som nyt stykke:

»Stk. 5. Ud over de tilfælde, der er nævnt i § 58, kan det ved aftale mellem kommunalbestyrelserne i henholdsvis den tidligere og den nuværende bopælskommune bestemmes, at den tidligere kommune fortsat afholder opholdskommunens udgifter efter denne lov.«

Stk. 5 bliver herefter stk. 6.

4. § 58 affattes således:

»§ 58. En kommune bevarer pligten efter § 57 for de personer, der får tilkendt pension eller modtager pension, og som er optaget eller optages i en af følgende institutionstyper m.v. i en anden kommune:

- 1) Almindelige og særlige plejehjem samt beskyttede boliger efter bilstandslovens § 79 og § 112, stk. 2.
- 2) En ældrebolig efter lov om boliger for ældre og personer med handicap, en ældreegnet almennyttig bolig i medfør af lov om boligbyggeri eller en ældreegnet byfornyet bolig i medfør af lov om byfornyelse og boligforbedring, når optagelse er sket i medfør af § 11, stk. 2, eller § 83, stk. 2 og 3, i lov om social bistand.

- 3) Institutioner for personer med vidtgående fysiske handicap efter bilstandslovens § 112, stk. 1.
- 4) Opholdssteder for børn og unge efter bilstandslovens § 66.
- 5) Pleje i private hjem eller ophold i bofællesskab for personer med vidtgående fysisk eller psykisk handicap efter bilstandslovens § 68.
- 6) Døgnophold efter bilstandslovens § 68 a, jf. §§ 66 og 96.
- 7) Døgninstitutioner for børn og unge efter bilstandslovens § 96.
- 8) Ophold i forsorgshjem og andre institutioner efter bilstandslovens § 105.
- 9) Alle institutioner under sygehusvæsenet.
- 10) Ophold i bolig, bofællesskab m.v., der træder i stedet for og kan sidestilles med ophold i institution m.v. efter nr. 1-9.«

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Stk. 2. § 11, stk. 5, i lov om social bistand, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 5, gælder ikke for krav på refusion, der er fremsat inden lovens ikrafttræden.

Stk. 3. § 58, nr. 4-8 og nr. 10, jf. § 52, stk. 3, i lov om social pension, som affattet ved denne lovs § 2, har virkning for de personer, der efter flytning fra en kommune vedvarende har haft ophold i de nævnte institutioner m.v., og for hvem der på tidspunktet for lovens ikrafttræden ikke er truffet afgørelse eller afgivet indstilling til revaliderings- og pensionsnævnet om social pension.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Opholdskommunereglerne i bilstandsloven hviler på nærhedsprincippet, dvs. at en borger skal kunne søge bistand hos sin aktuelle opholdskommune. Samtidig hviler reglerne på princippet om, at den kommune, der træffer beslutning om bistand, afholder den kommunale andel af udgifterne hertil.

Afgørelseskompetencen og det økonomiske ansvares placering hos den samme myndighed giver i almindelighed sikkerhed for, at hensynet til den bedst mulige ressourceudnyttelse bliver inddraget i afgørelserne. Når en person får ophold i en ny kommune, overgår disse forpligtelser som hovedregel samlet til den nye opholdskommune.

Der kan dog være situationer, hvor beslutningskompetence og betalingsforpligtelse adskilles. Det sker på den ene side for at bibeholde nærhedsprincippet i forhold til den, der søger hjælp, på den anden side for at modvirke kommuners eksport af økonomiske forpligtelser til andre kommuner samt at beskytte kommuner med institutioner og andre bofællesskaber mod for store betalingsforpligtelser.

Ændringer i praksis, udvikling af nye boformer, pleje i eget hjem og hensyn til kommunal administrativ praksis har efterhånden skabt behov for modernisering og præcisering af opholdskommunereglerne.

På denne baggrund stilles der følgende forslag til ændring af reglerne i bilstandsloven:

- 1) Reglen om refusion fra en tidligere opholdskommune, når en anden kommune eller offentlig myndighed har medvirket til, at en person optages i institution eller pleje i kommunen, ændres, så den tillige omfatter pleje i eget hjem med dækning af merudgifter ved omfattende plejeforanstaltninger efter § 48, stk. 4, samt optagelse i bofællesskaber efter § 68.
- 2) En udvidelse af reglen om, at kommuner kan aftale refusion fra en tidligere opholdskommune, når en person flytter i en ældre regnet bolig m.v. i en anden kommune, så aftalen også kan omfatte tiden efter en flytning fra denne bolig, f.eks. til et plejehjem.

- 3) En regel om refusion for udgifter til hjemmehjælp under midlertidigt ophold i en anden kommune, når der er ydet hjælp i mere end 1 måned.
- 4) En regel om, at krav mod en tidligere opholdskommune skal rejses senest 3 år efter hjælpens ydelse.
- 5) Reglen om ret til i ganske særlige tilfælde at flytte til plejehjem m.v. i en anden kommune udvides til at omfatte bofællesskaber efter bilstandslovens § 68.

Reglerne om kommunal medfinansiering af de sociale pensioner har medført, at der er opstået nogle problemer for kommunerne i forhold til de gældende regler om opholdskommuner.

Efter lov om social pension er det bopælskommunen eller den seneste bopælskommune, der varetager administrationen af pensionsloven. En kommune bevarer dog bopælskommuneforpligtelsen for de personer, der får tilkendt pension eller modtager pension og er optaget på en bestemt type institution, der udtømmende er opregnet i pensionslovens § 58.

De gældende opholdskommuneregler bevirker, at de kommuner, hvori bl.a. opholdssteder for børn og unge efter bilstandslovens § 66, bofællesskaber eller familiepleje efter bilstandslovens § 68 og døgninstitutioner for børn og unge efter bilstandslovens § 96 er beliggende, betragtes som bopælskommune for de pågældende personer og disse kommuner har dermed forpligtelsen til at administrere og finansiere en eventuel social pension til de pågældende.

Dette kan medføre store udgifter til pension for de kommuner, der har sådanne opholdssteder eller institutioner beliggende i kommunen. De gældende regler kan endvidere virke hæmmende for oprettelse af bofællesskaber eller andre boformer i den enkelte kommune, hvor det ellers ville være hensigtsmæssigt, at personer fra andre kommuner flytter til.

Det foreslås derfor, at pensionslovens regel om, at det er den tidligere bopælskommune, der administrerer og afholder den kommunale andel af udgiften til pensionen, udvides, således at den omfatter alle relevante opholdssteder/institutioner efter bilstandsloven.

Da der stadig udvikles nye boformer m.v., der træder i stedet for de velkendte institutionsformer m.v. efter bilstandsloven, foreslås det endvidere, at ophold i bolig, bofællesskab m.v., der træder i stedet for og kan sidestilles med ophold i institution m.v. også skal medføre, at den tidligere opholdskommune bibeholder administrations- og betalingsforpligtigheden.

Herudover foreslås det, at kommunerne får mulighed for at aftale refusion af social pension for personer, der har ophold i institutioner, boliger m.v., der ikke er omfattet af lovens § 58.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Forslaget indebærer ikke merudgifter for det offentlige under et og påvirker ikke de økonomiske forhold mellem staten og kommunerne. De økonomiske konsekvenser vil blive forhandlet med de kommunale parter.

Det vil betyde en væsentlig administrativ forenkling, at der gennemføres en begrænsning i kommunernes adgang til at kræve mellemkommunal refusion for krav efter bilstandsloven, der skyldes forhold, som ligger adskillige år tilbage.

Der er ingen nævneværdige administrative konsekvenser som følge af forslagens § 2.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

§ 11, stk. 1, nr. 1, anses efter fast praksis at dække den situation, at en person under medvirken fra en anden kommune eller offentlig institution gennemfører uddannelses- eller beskæftigelsesmæssige foranstaltninger, der indebærer flytning til en anden kommune. Endvidere anvendes denne regel sammen med reglen i § 11, stk. 1, nr. 2, efter praksis, hvis ophold i institution, herunder f.eks. Kriminalforsorgens institutioner, sygehus eller lignende behandlingsinstitution afsluttes med, at den pågældende ved medvirken fra en anden kommune eller offentlig myndighed får selvstændig bopæl i den nuværende opholdskommune. Disse situationer er allerede beskrevet i Socialministeriets cirkulære af 15. august 1975 om bilstandslovens almindelige bestemmelser og i Socialministeriets cirkulære af 28. juni 1979 om bistand efter bilstandslovens afsnit I-VI til personer med vidtgående fysiske eller psykiske handicap.

Det fremgår endvidere forudsætningsvis af afgørelser fra Den Sociale Ankestyrelse, at § 11, stk. 1, nr. 1, kan finde anvendelse, når en person under medvirken af en kommune eller offentlig myndighed ta-

ger ophold i en anden kommune i et bofællesskab efter bilstandslovens § 68.

Da der alligevel har været en vis usikkerhed om denne fortolkning, foreslås det at præcisere i § 11, stk. 1, nr. 1, at reglen også omfatter bofællesskaber efter § 68.

Bestemmelsen foreslås endvidere udvidet til også at omfatte de situationer, hvor personer, som får hjælp til betaling efter § 48, stk. 4, af meget omfattende og kostbare plejeforanstaltninger i eget hjem – i praksis kaldet hjælpeordninger – efter § 48, stk. 4, flytter til en anden kommune.

Udvidelsen vedrørende § 48 tager direkte sigte på de såkaldte hjælpeordninger, som ydes efter § 48, stk. 4, og som er beskrevet i Socialministeriets vejledning om hjælp efter bilstandslovens § 48 af 3. juli 1987.

Formålet er at gøre det lettere for en lille gruppe stærkt handicappede personer at flytte til en anden kommune med sikkerhed for, at hjælpen, som de er helt afhængige af, ikke ophører p.g.a. flytningen.

Forslaget gælder kun ved medvirken fra en kommune eller offentlig myndighed. Når en person selv vælger at tage ophold i en anden kommune, frigøres en tidligere opholdskommune for betalingsforpligtelsen.

Til nr. 2

Forslaget skal give adgang til refusion fra en tidligere opholdskommune, når personer, som foreslået under nr. 6, får ret til at flytte til et bofællesskab i en anden kommune, når ganske særlige forhold taler for det, i lighed med retten for beboere på en § 112-institution til at kunne flytte til en institution i en anden amtskommune. Se nærmere under bemærkningerne til nr. 6.

Til nr. 3

Der er ved lov af 23. marts 1992 gennemført en regel om, at kommuner kan aftale, at fraflytningskommunen fortsat afholder udgifterne til bistand, når en person flytter til en ældrebolig i medfør af lov om boliger for ældre og personer med handicap m.v., i en anden kommune.

Efter den gældende regel i bilstandsloven kan kommunerne træffe en aftale, der gælder, så længe personen bor i en af de omhandlede boliger. Der har imidlertid vist sig behov for, at der også kan indgås en aftale, der omfatter den situation, at en person med stort plejebæhov efterfølgende optages i et plejehjem. Det foreslås derfor, at § 11, stk. 2, ændres, således at kommunerne har mulighed for i aftalen at

fastsætte, om denne kun skal gælde, så længe den pågældende bor i den anviste bolig.

Til nr. 4

På baggrund af drøftelser i en analysegruppe under Socialministeriet vedrørende sommerhuskommunernes problemer med hjemmehjælp m.v. til personer, der uden for sommerperioden har bopæl i en anden kommune, foreslås det at indføre en særlig refusionsregel for personer, der i den hidtidige opholdskommune har haft hjemmehjælp. Det foreslås, at refusion omfatter udgifter til hjemmehjælp i mere end 1 måned under det midlertidige ophold i kommunen.

Efter en sådan ordning gives der kun refusion ved større hjælpebehov af en vis permanent karakter, således at dette ikke medfører administrativt besvær for de kommuner, som har mange sommerhuse bestemt til udlejning.

Der bliver ikke adskillelse mellem visitationskompetence og betalingsforpligtelse, idet refusionen efter forslaget maksimalt omfatter hjælp svarende til det gennemsnitlige antal timer, der har været ydet i den hidtidige opholdskommune umiddelbart forud for det midlertidige ophold.

Reglen forudsætter principielt, at det er muligt at opgøre timetallet for hjemmehjælpen – hvad der har været vanskeligt i kommuner, som har indført integreret hjemmepleje omfattende såvel hjemmehjælp som hjemmesygepleje. Det forudsættes imidlertid, at der foretages visse gennemsnitsopgørelser specielt af hjemmehjælpen.

Den foreslåede ordning vil omfatte alle midlertidige ophold, hvorunder man samtidig »hører til« i en anden kommune, dvs. ophold i sommerhuse, højskoler (f.eks. for handicappede), hos familie m.v.

Til nr. 5

På baggrund af drøftelser med Kommunernes Landsforening stilles der forslag om, at der for fremsættelse af refusionskrav for ydelser efter bilstandsloven indføres en objektiv forældelsesregel på 3 år regnet fra det tidspunkt, da kommunen er berettiget til at kræve refusion.

Baggrunden for forslaget er, at kommunerne med mellemrum modtager henvendelser fra andre kommuner om refusionskrav efter bilstandslovens § 11, stk. 1, for udgifter i forbindelse med støtte, navnlig i form af ophold i sociale institutioner, der strækker sig over en længere årrække.

Der er typisk tale om personer med vidtgående fysiske eller psykiske handicap, som har boet i institution det meste af deres liv, og om, at en kommune

ofte ved et tilfælde opdager, at en anden kommune var opholdskommune ved anbringelsen og derfor skal bære den kommunale andel af udgiften.

Efter kommunal opfattelse er der ikke hensyn, der taler for, at en kommune skal kunne gå meget langt tilbage i tiden med refusionskrav. Tværtimod vil der i kommunerne være et meget betydeligt administrativt arbejde forbundet med at opklare en sådan sag. Det foreslås, at reglen tillige skal omfatte refusionskrav efter den foreslåede nye regel om hjemmehjælpsudgifter.

Herefter skal et sådant krav for at kunne gøres gældende mod en tidligere opholdskommune rejses senest 3 år efter hjælpens ydelse. Reglen omfatter kun krav, der er stiftet i medfør af § 11, stk. 1 og 4.

Til nr. 6

Forslaget skal sikre, at personer, der har ophold i et bofællesskab efter bilstandslovens § 68, har ret til at flytte til et bofællesskab i en anden kommune, når ganske særlige forhold taler for det, i lighed med retten for beboere på en § 112-institution til at kunne flytte til en institution i en anden amtskommune. Med lov nr. 191 af 23. marts 1992 om ændring af blandt andet §§ 83 og 115 i lov om social bistand har personer, der ønsker at flytte til en anden kommune eller amtskommune, fået ret til at blive optaget i institutioner efter bilstandslovens §§ 79 og 112, stk. 1 og 2, eller få anvist en ældreegnet bolig i denne anden kommune/amtskommune, når ganske særlige forhold taler for det. I bekendtgørelse nr. 817 af 24. juni 1992 og nr. 958 af 4. december 1992 udsendt af socialministeren med hjemmel i §§ 83, stk. 3 og 115 stk. 3, er som ganske særlige forhold nævnt ønsket om at bevare en tæt kontakt til nære pårørende med bopæl i den ønskede tilflytningskommune.

Udviklingen har vist, at der i stigende grad er sket en udbygning af bofællesskaber efter bilstandslovens § 68 som boform for en meget bred gruppe af fysisk eller psykisk handicappede. Da forholdene for personer med handicap ønskes normaliseret mest muligt, bør der for disse beboere være en tilsvarende ret til at kunne flytte til et bofællesskab i en anden kommune som for beboere på § 112-institutioner, når de samme særlige ønsker om tæt kontakt til nære pårørende er tilstede.

Til nr. 7

Det foreslås, at socialministeren får hjemmel til at fastsætte nærmere regler om betingelserne for ret til optagelse i bofællesskab i en anden kommune på samme måde som efter §§ 83 og 115.

Til § 2

Til nr. 1

Forslaget er en præcisering af, at det under ophold på en institution m.v. i anden kommune er den tidligere bopælskommune, hvorfra en person er optaget på institution m.v. i en anden kommune, der skal varetage administrationen og finansiere den kommunale andel af alle pensionens bestanddele, herunder personligt tillæg.

Til nr. 2

Den foreslåede ændring er en konsekvens af forslagens § 2, nr. 4.

Til nr. 3

Det foreslås, at der gives kommunerne mulighed for at aftale refusion af social pension til personer, der har ophold i andre institutioner, boliger m.v. end

dem, der er nævnt i pensionslovens § 58, jf. forslagens § 2, nr. 4.

Til nr. 4

Efter forslaget udvides reglen til at omfatte alle relevante institutioner m.v. efter bistandsloven, samt ophold i bolig, bofællesskab m.v., der træder i stedet for og kan sidestilles med ophold i institutioner m.v.

Til § 3

Det foreslås, at udvidelsen af institutionsformer m.v., efter pensionslovens § 58, jf. § 52, har virkning for personer, for hvem der på tidspunktet for lovens ikrafttræden ikke er truffet afgørelse eller afgivet indstilling til revaliderings- og pensionsnævnet om social pension, og som efter flytning fra en kommune vedvarende har haft ophold i en af de institutioner m.v., der er foreslået omfattet af lovens § 58, nr. 4-8 og nr. 10.

Bilag

*I dette bilag er (med mindre skrift)
indsat den gældende formulering af de bestemmelser,
der berøres af lovforslaget*

§ 1

I lov om social bistand, jf. lovbekendtgørelse nr. 829 af 1. oktober 1992, som senest ændret ved lov nr. 1079 af 23. december 1992, foretages følgende ændringer:

1. § 11, stk. 1, nr. 1, affattes således:

»1) når pågældende ved medvirken fra en anden kommune eller offentlig myndighed er optaget i institution eller pleje i kommunen, herunder i eget hjem med dækning af merudgifter ved omfattende plejeforanstaltninger efter § 48, stk. 4, eller i bofællesskab efter § 68.«.

2. I § 11, stk. 1, nr. 3, indsættes efter »forhold, jf.«: »§ 68, stk. 3,«.

§ 11. Opholdskommunen kan kræve sin del af udgifterne til bistand refunderet af en tidligere opholdskommune,

- 1) når pågældende ved medvirken fra en anden kommune eller offentlig myndighed er anbragt i institution eller pleje i kommunen,
- 2) når pågældendes ophold i kommunen skyldes indkaldelse til aftjening af værnepligt eller indlæggelse i sygehus og lignende behandlingsinstitution,
- 3) når pågældende har ophold i kommunen eller i amtskommunen på grund af ganske særlige forhold, jf. § 83, stk. 2 og 3, og § 115, stk. 2 og 3.

3. § 11, stk. 2, 3. punktum, affattes således:

»I aftalen fastsættes, om denne kun skal gælde, så længe den pågældende bor i den anviste bolig.«.

Stk. 2. Ud over de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, kan det ved aftale mellem kommunalbestyrelserne i henholdsvis fraflytnings- og tilflytningskommunen bestemmes, at fraflytningskommunen fortsat afholder opholdskommunens udgifter efter denne lov, når en kommune anviser en person en ældrebolig i medfør af lov om boliger for ældre og personer med handicap. Det samme gælder i alle tilfælde, hvor der sker en kommunal anvisning af en ældreegnet almennyttig bolig i medfør af lov om boligbyggeri eller en ældreegnet byfornyet bolig i medfør af lov om byfornyelse og boligforbedring. Aftalen gælder, så længe den pågældende bor i den anviste bolig.

Stk. 3. Aftaler, der er indgået efter stk. 2, kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

4. I § 11 indsættes som nyt stykke:

»Stk. 4. Når der under midlertidigt ophold i en kommune ydes varig hjemmehjælp i over 1 måned, og pågældende i sin hidtidige opholdskommune har modtaget varig hjemmehjælp, kan den midlertidige opholdskommune kræve refusion af sine fremtidige udgifter til varig hjemmehjælp fra den anden kommune, dog højst for hjælp svarende til det antal timer, der er ydet umiddelbart forud for det midlertidige ophold.«.

5. I § 11 indsættes som nyt stykke:

»Stk. 5. Krav mod en tidligere opholdskommune efter stk. 1 og 4 skal rejses senest 3 år efter hjælpens ydelse.«.

6. I § 68 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Personer der ønsker at flytte til en anden kommune, har, når ganske særlige forhold taler for det, ret til ophold i et bofællesskab i denne kommune. Det er en forudsætning, at pågældende opfylder betingelserne efter stk. 1 for at blive optaget i et bofællesskab både i fraflytningskommunen og tilflytningskommunen.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

7. § 68, stk. 3, som bliver stk. 4, affattes således:

»Stk. 4. Socialministeren fastsætter nærmere regler for bistand efter stk. 1 og 2 og om betingelserne for at blive optaget i et bofællesskab efter stk. 3.«

§ 68. Personer med et vidtgående fysisk eller psykisk handicap kan anbringes i pleje i private hjem eller tilbydes ophold i et bofællesskab.

Stk. 2. Kommunalbestyrelsen fastsætter en økonomisk ydelse for plejeforholdet eller den nødvendige medhjælp i bofællesskabet og træffer herunder beslutning om, hvilket beløb pågældende skal have til rådighed til personlige fornødenheder.

Stk. 3. Socialministeren fastsætter retningslinier for bistand efter stk. 1 og 2.

§ 2

I lov om social pension, jf. lovbekendtgørelse nr. 411 af 26. maj 1992, som ændret ved lov nr. 1077 af 23. december 1992, foretages følgende ændringer:

1. I § 52, stk. 3, indsættes som 1. punktum:

»Stk. 3. Bopælskommunen eller en tidligere bopælskommune afholder den kommunale andel af udgiften til pension for de personer, der får tilkendt pension eller modtager pension og er optaget i en institution m.v. i en anden kommune, jf. § 58.«

2. I § 52, stk. 3, 2. punktum, der bliver 3. punktum ændres »hertil« til: »til pension«, og der indsættes efter »i institution«: »m.v.« og efter »uden for institutionen«: »m.v.«.

3. I § 52 indsættes efter stk. 4 som nyt stykke:

»Stk. 5. Ud over de tilfælde, der er nævnt i § 58, kan det ved aftale mellem kommunalbestyrelserne i henholdsvis den tidligere og den nu-

værende bopælskommune bestemmes, at den tidligere kommune fortsat afholder opholdskommunens udgifter efter denne lov.«

Stk. 5 bliver herefter stk. 6.

§ 52. Staten afholder kommunernes udgifter til pension efter §§ 12, 14, 16 og 18 til personer, der er fyldt 60 år. Kommunernes udgifter til pension efter §§ 14, 16 og 18 til personer under 60 år afholdes af staten med 50 pct.

Stk. 2. Kommunernes udgifter til personligt tillæg efter § 17 afholdes af staten med 75 pct.

Stk. 3. Den kommunale andel af de udgifter, der er nævnt i stk. 1, 2. pkt., afholdes i de første 6 år efter tilkendelsen af pension af den kommune, der har truffet afgørelse om tilkendelse af pension efter § 59, jf. § 57, eller har afgivet indstilling om pension til revaliderings- og pensionsnævnet, jf. § 23, uanset om pensionisten fraflytter kommunen, og uanset om der senere tilkendes en højere pension. Den kommune, der har truffet afgørelse om pension eller har afgivet indstilling om pension til revaliderings- og pensionsnævnet, jf. § 23, afholder dog udgiften hertil, så længe pensionisten er optaget i institution i en anden kommune, jf. § 58, og indtil pensionisten efter tilkendelsen af pension sammenlagt har boet uden for institutionen i 6 år.

Stk. 4. Staten afholder udgifterne til pension efter udløbet af 6-års-perioden, hvis pensionisten tager fast bopæl i udlandet, eller hvis pension tilkendes efter § 59, jf. § 57, til personer, der ikke har haft fast bopæl her i riget. Hvis pensionisten ikke har haft fast bopæl her i riget, afholder staten udgifterne til pension.

Stk. 5. Socialministeren fastsætter nærmere regler om refusion, regnskabsaflæggelse og revision.

4. § 58 affattes således:

§ 58. En kommune bevarer pligten efter § 57, for de personer, der får tilkendt pension eller modtager pension og som er optaget eller optages i en af følgende institutionstyper m.v. i en anden kommune:

- 1) Almindelige og særlige plejehjem samt beskyttede boliger efter bilstandslovens § 79 og § 112, stk. 2.
- 2) En ældrebolig efter lov om boliger for ældre og personer med handicap, en ældreegnet almenyttig bolig i medfør af lov om

- boligbyggeri eller en ældreagnet byfornyet bolig i medfør af lov om byfornyelse og boligforbedring, når optagelse er sket i medfør af § 11, stk. 2, eller § 83, stk. 2 og 3, i lov om social bistand.
- 3) Institutioner for personer med vidtgående fysiske handicap efter bistanndslovens § 112, stk. 1.
  - 4) Opholdssteder for børn og unge efter bistanndslovens § 66.
  - 5) Pleje i private hjem eller ophold i bofællesskab for personer med vidtgående fysisk eller psykisk handicap, efter bistanndslovens § 68.
  - 6) Døgnophold efter bistanndslovens § 68 a, jf. §§ 66 og 96.
  - 7) Døgninstitutioner for børn og unge efter bistanndslovens § 96.
  - 8) Ophold i forsorghjem og andre institutioner efter bistanndslovens § 105.
  - 9) Alle institutioner under sygehusvæsenet.
  - 10) Ophold i bolig, bofællesskab m.v., der træder i stedet for og kan sidestilles med ophold i institution m.v. efter nr. 1-9.«.

§ 58. En kommune har pligt efter § 57 for de personer, der får tilkendt pension eller modtager pension og er optaget på en af følgende institutionstyper i en anden kommune:

- 1) Almindelige og særlige plejehjem efter bistanndslovens § 79, stk. 1, og § 112, stk. 2.

- 2) Beskyttede boliger efter bistanndslovens § 79, stk. 2.
- 3) En ældrebolig efter lov om boliger for ældre og personer med handicap, en ældreagnet almennyttig bolig i medfør af lov om boligbyggeri eller en ældreagnet byfornyet bolig i medfør af lov om byfornyelse og boligforbedring, når optagelse er sket i medfør af § 11, stk. 2, eller § 83, stk. 2 og 3, i lov om social bistand.
- 4) Institutioner for personer med vidtgående fysiske og psykiske handicap efter bistanndslovens § 112, stk. 1.
- 5) Alle institutioner under sygehusvæsenet.

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Stk. 2. § 11, stk. 5, i lov om social bistand, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 5, gælder ikke for krav på refusion, der er fremsat inden lovens ikrafttrædelse.

Stk. 3. § 58, nr. 4-8 og nr. 10, jf. § 52, stk. 3, i lov om social pension, som affattet ved denne lovs § 2, har virkning for de personer, der efter flytning fra en kommune vedvarende har haft ophold i de nævnte institutioner m.v., og for hvem der på tidspunktet for lovens ikrafttræden ikke er truffet afgørelse eller afgivet indstilling til revaliderings- og pensionsnævnet om social pension.